

De eerste ochtendrit van tram 5

De eerste ochtendrit van tram 5

Bert Van Haert

Bijzondere dank aan Mart en Benjamin

Schrijver: Bert Van Haert
Coverontwerp: Bert Van Haert / Meryem Car
ISBN: 9789463429252
© Bert Van Haert

Ik drukte mijn gelaat tegen de koude tralies en zag hoe tram 5 aan zijn eerste ochtendrit begon. De zigeuner die samen met mij de nacht had doorgebracht in de krappe cel, ontwaakte. Hij boerde eens flink en terwijl hij zijn linkerbeen uit het bed zwaaide, liet hij een ferme scheet. Die stonk niet en dat schijnt perfect normaal te zijn. Tegen de ochtend verliest de gasvorming in de darmen haar geur en zo kan je dus vóór het ontbijt naar hartenlust scheten laten zonder dat er ook maar iemand last van heeft. Na het ontbijt is dat al een heel ander verhaal, zeker als je van die müesli zonder enige voedingswaarde met karnemelk en abrikozen naar binnen hebt gewerkt. Doe daar nog een tasje oploskoffie bij en het feest van de wind- en watergoden kan beginnen. “Water?”, vraagt de lezer zich nu af. Ja, inderdaad : water. Als je zo van die natte scheten laat die een vochtvlek achterlaten in je onderbroek en bij wijlen zelfs door broek of rok zichtbaar worden. Een 'accidentje' noemen ze dat op zijn Frans in Vlaanderen en in Nederland een 'ongemakje' in het Nederlands. Voor degenen die wat last hebben met geografische duiding : Vlaanderen en Nederland liggen ten zuiden van de Noordpool, net zoals een heleboel andere landen trouwens. Aardrijkskunde is helemaal niet moeilijk. Daarom was het op school ook mijn lievelingsvak, hoewel ik eerlijk moet bekennen dat de immense loezen van de blonde lerares daar ook wel voor iets tussen zaten. Bovendien was het een publiek geheim dat het hete loeder elk weekend parenclubs bezocht in het gezelschap van haar vent, een fors gebouwde schrijnwerker. Voor wat vingerwerk moest je echter bij hem niet aankloppen, want zowel links als rechts had hij drie vingers van zijn poten gezaagd, waardoor zijn zaag uit zijn handen was gegleden en terwijl ze nog draaide, op zijn voeten was terechtgekomen, waarop hij ook nog eens zijn tenen verloor. Daardoor kon hij niet meer lopen, maar omdat het ‘werk’ in zo’n parenclub toch liggend gebeurt, was dat het laatste van zijn zorgen. “Goed geslapen?”, vroeg de Bohemer en hij stelde zich voor als Jack Nicholson, acteur. “Jack Nicholson?”, vroeg ik verbaasd. “Die heeft bij mijn weten toch geen zwart krullend haar, noch een hangsnor en bovendien staan de Amerikanen zijn ogen wél recht in hun kassen !” “Ik maakte maar een grapje. Typische Balkanhumor.

Omdat we niets kunnen en nergens voor deugen, vereenzelvigen we ons met grote namen uit de muziek- en filmwereld”, zei hij. “De naam is Dnr Vrpntsk en ik ben eigenlijk een Romazigeuner, op zoek naar geluk en een goede pot seks.” Hij keek met een geile blik naar mijn kont en dat verontrustte me toch een beetje. “Weet je,” voegde hij eraan toe, “als je zoals ik de helft van je leven in de bak hebt doorgebracht, maakt het niet meer uit in welk gat je zit te roeren. Ik steek mijn flurk overal in, of het nu mannen of vrouwen zijn, het maakt geen kloten uit.” “Ik haat ochtendseks,” zei ik, “omdat ik er humeurig van word. Misschien kunnen we het over wat anders hebben ?” Op die manier hoopte ik die viespeuk van me af te kunnen schudden en mijn antwoord had weliswaar wonderen gedaan. “Goed, dan hou ik mijn lul in mijn broek,” antwoordde de schele Romazigeuner. “Hoe heet mijn medegevangene eigenlijk ?”. “Intimi noemen me 'mijnheer Bart', maar jij mag gewoon 'mijnheer' zeggen”, maakte ik hem duidelijk. Het viel me op dat de man enorme flaporen had en omdat ik zijn naam toch niet behoorlijk kon uitspreken, vroeg ik : “Dumbo, waarvoor zit jij hier eigenlijk ?” “Zesvoudige moord”, antwoordde hij. “Onder andere op een gezin waarvan de vader me had vergeleken met een circusolifant uit een of ander kinderboek en tekenfilm waarvan de naam me nu weer ontsnapt. Weet jij nog hoe dat beest weer heette ?”. “Euh, nee, zeer zeker niet”, zei ik. “Het leek nochtans erg op wat jij daarnet zei, mijnheer, verdomme, hoe was het ook alweer ?” “Eerlijk, ik zou echt niet meer weten wat ik daarnet zei, want ik lijd aan een redelijk vergevorderde vorm van alzheimer, neem me niet kwalijk”, beloog ik mijn vriend Dnr Vrpntsk, wiens naam ik plots feilloos en met de juiste intonatie kon oreren, alsof ik een half jaar in therapie was geweest bij een logopedist. Ik veranderde van onderwerp door een vraag te stellen die als volgt luidde : “Hoe komt het toch dat ze in jullie landen van herkomst zo'n vreemde namen hebben ? Ik heb een Krv gekend, had goede contacten met de Roemeense koperdieven Mrk en Mkr en een zekere Vrb reed me al eens in zijn taxi rond. Hebben ze bij jullie ook namen waar wél klinkers in voorkomen ?” De Roma lachte aanstekelijk en antwoordde : “Mijnheer toch, natuurlijk zijn er ook

Balkanners in wiens naam wel klinkers voorkomen. Neem nu mijn ex-wijf. Die heette Euae Oiueaoieaieo, en geloof het of niet, zelfs op haar bidprentje stond haar naam foutloos gespeld.” “Excuseer”, zei ik, “ik wist niet dat je echtgenote overleden was.” “Dat begrijp ik best”, zei Dnr, “het heeft ook maar weinig gescheeld. Liefst zestien keer heb ik met dat mes moeten steken. Had ik haar daarbij niet gewurgd, ze zou het nog overleefd hebben ook.” “Hoe ben jij eigenlijk in de bajes beland, want je lijkt me nogal een intelligent type en die horen hier niet echt thuis?”, vroeg mijn celgenoot nieuwsgierig. “Ze hebben me hier gisteravond binnengebracht en ik moet nog deze voormiddag voor de onderzoeksrechter verschijnen. Een vage kennis van me, de Angolese homoseksueel Kalemba Deluna, is op heterdaad betrapt terwijl hij marihuana dealde, gekleed in een pak van de Ku Klux Klan. En omdat ik de man al eens wat sociale hulp bood, denken ze dat ik misschien ook wat met die drugshandel te maken zou kunnen hebben. Hoe halen ze het in hun hoofd? Ik ben een eerlijk zakenman en onder andere eigenaar van een imagoverlagende nachtwinkel in Denderveldeke. Maar ja, het zal de eerste rechterlijke dwaling niet zijn, zeker?” “En de laatste ook niet”, schreeuwde Dnr. Hij liep naar de deur, zette zijn tanden in een tralie van het doorgeefluik en beet er zo hard in dat er een mengeling van schuim en bloed uit zijn bakkes kwam gedropen. Onderwijl hijgde hij en fluisterde : Zsa Zsa Gabor, Zsa Zsa Gabor, Zsa Zsa Gabor,...” Na enkele minuten kwam hij terug tot zichzelf en zei : “Etenstijd. Zullen we de cipier even roepen?” Ik vond dat geen slecht idee en derhalve riep ik : “Cipier!” Luttele seconden later kwam een politieagent de gang in gelopen. “Sorry vriend,” zei ik, “maar we hadden eigenlijk een cipier verwacht.” “Dan kan je nog lang wachten, mijnheer,” antwoordde hij, “want de helft van de cipiërs is aan het staken en de andere helft zit thuis met ziekteverlof. Ze hebben ons gevraagd om de boel hier draaiende te houden. Waarmee kan ik jullie helpen?” “Je ziet er niet uit als iemand die ons kan helpen. Het lijkt er eerder op dat je zelf hulp nodig hebt, met die wratten op je neus”, antwoordde ik. “Maar breng hier maar snel wat toastjes met Belugakaviaar, een gegrild kreeftje en een fles Château Saint-

Stinkrièn !" De wetsdienaar drukte zijn smoel tegen het traliewerk en fluisterde achter zijn hand : "Zal ik het eten een halfuur te laat brengen ? Dan kunnen jullie vast een schadevergoeding vragen en smartengeld ontvangen. Voor die tot levenslang veroordeelde zigeuner daar kan dat zelfs met terugwerkende kracht en dan lopen de bedragen al snel in de miljoenen." "Doe maar," zei ik, "maar laten we die mismaakte Roma hier buiten houden. Ik sla zijn deel wel op mijn bil en geef jou er later de helft van..." "Dan hebben we een deal", zei de flik en hij verdween in het duister. Geloof die onnozelaar nu zelf dat ik ook maar één euro met hem ga delen ? Wat een debielen lopen er toch rond, dacht ik bij mezelf. De politieman verscheen, zoals afgesproken, een halfuur te laat op het toneel, overhandigde het eten en een klachtenformulier en repte zich de gang in, nadat hij nog even samenzweerderig naar mij geknipoogd had. Ik vulde het formulier in en vroeg op nogal nonchalante wijze : "Dnr, wil je dat vod hier even tekenen ?" "Dan zal je wel even moeten voorlezen wat erop staat mijnheer," zei hij, "want ik ben chronisch analfabeet, een erfelijke aandoening die de helft van de Balkan heeft getroffen." Komt me dat even goed uit, dacht ik bij mezelf. "Wel, hier staat dat je onvoorwaardelijk kan vrijkomen binnen een termijn van 14 dagen, als je na je dood je waardeloze lichaam aan de wetenschap schenkt. Ze willen namelijk weten hoe het lijf van een levende hersendode gefunctioneerd heeft." "Vervroegde vrijlating ? Daar moeten ze bij mij niet mee aankomen, mijnheer. Ik heb het hier veel te goed. Een dak boven mijn hoofd, elke dag een lekker warme douche, vrij gebruik van de bibliotheek, waar ik eigenlijk niets aan heb omdat ik niet kan lezen, een eigen tv-toestel, een fitnesszaal, een dagelijkse ochtendwandeling en ik hoef niet te werken. Daarnet heb ik nog belugakaviaar en gegrilde kreeft gegeten. Nee hoor, mij niet gezien. Ik blijf waar ik ben." "Er staat ook in dat je die vervroegde vrijlating kan inruilen voor een dagelijkse portie kinky seks met een hoer naar keuze", drong ik aan. "Waar moet ik tekenen ?", vroeg de Roma enthousiast, terwijl hij het formulier uit mijn handen graaide.

Plots weergalmde mijn naam door de kille gangen en een jonge politieagente met een bolle kont draaide de sleutel om in het zware slot van de celdeur. Ze verzocht me haar te volgen naar het kantoor van de onderzoeksrechter. “Kan ik hier op de wifi?”, vroeg ik haar. “Sorry, mijnheer, het internet ligt plat. Zeker een streek van de cipers die ons willen saboteren omdat we hen vervangen.” De man met het strak achterover gekamde haar, het nette pak en de stropdas waarvan de kleur vloekte met die van zijn overhemd, keek me vanachter zijn brilglazen onderzoekend aan. Helemaal zoals je dat van een onderzoeksrechter zou verwachten. “Wil je me eindelijk eens vertellen wat ik hier zit te doen, waarom je me zo lang hebt laten wachten en wil je er ook nota van nemen dat ik hier slecht behandeld ben geweest tegen alle humanitaire regels in en bovendien in een cel ben gestopt met een tot levenslang veroordeelde psychopaat?”, vroeg ik. “Mijnheer,” antwoordde hij kordaat, “gewoonlijk stel ik hier de vragen, of begrijpt u dat niet?” “Lees dit maar eens grondig door en dan zal het je onmiddellijk duidelijk worden dat ik hier helemaal niets hoeft te begrijpen, kameraad onderzoeksrechter”, zei ik. Ik hield het klachtenformulier voor zijn neus. Terwijl de onderzoeksrechter bleek werd en in elkaar kromp, voegde ik er nog aan toe: “De staat zal me wellicht met plezier vergoeden en er nog een flinke duit bovenop doen om mijn stilzwijgen af te kopen. Binnen de magistratuur zal men echter naar een zondebok zoeken en raad eens wie hier dan zijn biezen zal kunnen pakken, in een schuldenput zal verzeilen omdat hij zijn rekeningen niet meer kan betalen van het karige stempelgeld en bovendien zijn wijf er zal zien uittrekken met haar gespierde tennisleraar?” De man slikte en stamelde, amper hoorbaar: “Vergeef me, mijnheer, ik stel voor dat we naar een compromis zoeken. We komen hier wel uit. Ik wil absoluut mijn luxeleventje niet opgeven, want na decennia van weinig studeren, intensief spieken en examenvragen stelen, ben ik hier eindelijk op deze stoel beland. Mijn vader was een zelfstandig kwakzalver en heeft jarenlang keihard de mensen bedrogen op markten en braderijen om mijn studies te kunnen financieren en invloedrijke mensen om te kopen...” “Maakte hij zijn kwakzalf zelf?”, vroeg ik.

“Neen, dat was het werk van mijn moeder. Veel keuze had ze niet ; het was kwakzalf maken of wat welgemikte muilperen tegen haar smikkel. Vader was een waar patriarch en regeerde ons gezin met harde hand. Hij dwong respect en ontzag af. Spartaanse waarden die de jeugd van tegenwoordig vreemd zijn”, fluisterde de onderzoeksrechter, terwijl hij ook nog enkele tranen wegpinkte. “Uiteraard berust uw aanhouding op een vergissing, mijnheer”, kwam hij terug tot de orde van de dag. “We verdachten die dealende Angolees in dat KKK-pak ervan connecties met u te hebben, maar bij nader inzien lijkt u me toch niet het type dat zich inlaat met dit soort kleine criminelen. Bovendien laten we die zwarte Janet zelf eerstdaags ook vrij, want de portie marihuana die hij op zak had, amper zes kilogram, is eerder verwaarloosbaar, niet ?” “Het lijkt erop dat we elkaar begrijpen, vriend”, zei ik. De onderzoeksrechter fluisterde achter de rug van zijn hand : “Ik zal het verdere onderzoek uit handen geven aan een relatie van me, de corrupte heroïneverslaafde transgender commissaris Mieke. Binnen enkele dagen komt hij/zij samen met zijn/haar compagnons uit quarantaine. Ze hebben ternauwernood een schipbreuk op de Noordzee overleefd. Een Turks schip, de Orospu, was toevallig in de buurt en heeft de drenkelingen opgepikt”. Krijg nou wat, dacht ik. Enkele weken voordien had ik samen met een aantal gezworen kameraden een expeditie opgezet om mijn balen marihuana op te gaan vissen uit een Syrisch scheepswrak. In alle uitzichtloosheid waren ze samen met mij de zee opgevaren, met enkel hun wanhoop als bagage, zorgvuldig opgeborgen in de enige koffer die ze met zich meedroegen. Ze lieten de vuurtoren achter zich en voeren, omdat ze toch niets te verliezen hadden, het grote onbekende tegemoet. De vuurtoren, de laatste strohalm, het baken, zou zijn licht echter nooit meer laten schijnen voor een aantal van hen. Toen het schip op een zandbank liep en er niet genoeg plaatsen in de reddingsvloot bleken te zijn, hadden enkele getrouwen het zwaarste offer gebracht. Deze commissaris Mieke, een gezworen plasseksliefhebber die worstelt met zijn/haar identiteit, Yayayanapur De Groote, uitbater van het café ‘De Gecastreerde Eunuch’, agent Didier Vandermessen, stamhoofd

Camillus Adoewe Baktoe en de eenarmige Hadewijch El Chacozzi leefden dus nog. Gelukkig voor hen was de Orospu nog in de buurt geweest, want ik dacht dat het vaartuig aan de einder verdwenen was nadat ze de gehandicapte vriend van Kalemba Deluna hadden opgepikt van ons schip. We hadden die invalide voor 2.000.000 euro verkocht aan de Turken. Zij hadden hem op hun beurt vakkundig versneden, met de bedoeling zijn organen op de zwarte markt te gooien om er de levens van noodlijdende kindjes van steenrijke sultans en oliemagnaten mee te redden. Een erg humaan volk, die Ottomanen.

“Dan heb ik hier niets meer te zoeken”, zei ik tegen de onderzoeksrechter. “Ik ben de piste in. Adieu en tot nooit meer.” “Momentje, mijnheer Bart”, hield hij me tegen. “Als we de opmaak van dat klachtenformulier nu eens in de schoenen schuiven van die Romazigeuner, dan laat de magistratuur mij vast met rust. Ik zorg ervoor dat die schadevergoeding van een kleine 5.000.000 euro op uw bankrekening terecht komt en het enige dat ik daarvoor in ruil vraag, is een kleine tien procent...” “Jij denkt zeker dat het geld me op de rug groeit?”, antwoordde ik. “Maar goed, voor 7,50 % doe ik het”. De onderzoeksrechter keek me dankbaar aan en schudde me de hand. Zijn gemoed schoot vol en hij stamelde: “Het leven is duur en lastig om dragen met een tienerdochter in het verbeteringsgesticht en een zoon die aan tuberculose lijdt en in een kolonie aan zee verblijft, mijnheer Bart.” Ik had bijna geantwoord dat ik medelijden met hem had, maar mijn geloof verbiedt me te liegen. “Waar heeft jouw zoon die tbc opgelopen?”, vroeg ik nieuwsgierig. “Geen idee, mijnheer Bart, dat is ook helemaal de vraag niet. De vraag is eerder hoeveel anderen hij er al mee besmet heeft. Van onze buurvrouw ben ik alvast zeker dat ze het van hem heeft. Tijdens het beffen heeft die viezerik, al kuchend, een vette fluim in haar kut gemikt. Ach, eigenlijk verdient ze niet beter. Wat mijn zoon ooit in dat lelijke roste wijf gezien heeft, geen mens die er iets van begrijpt. Ze heeft godverdomme een bos haar op haar pruim staan waar zelfs een leger schaamluizen in zou verdwalen. Maar goed, ieder zijn ding en ik was

in mijn jeugd ook geen heilige. Wist je dat ruim een derde van de wereldbevolking met tbc besmet is, maar dat slechts vijftien procent de aandoening ook daadwerkelijk gaat ontwikkelen ? Dat is dus echt weer iets voor die nietsnut die ik op de wereld heb gezet. Meeheulen met de minderheid. Bij nader inzien had ik beter een knoop in mijn piet gelegd.” “Gaat die zoon van jou eraan kapot ?”, vroeg ik nog. “Waarschijnlijk wel,” zei de onderzoeksrechter, “want tuberculose is een ernstige en besmettelijke infectieziekte, veroorzaakt door een bacterie: de bacil van Koch. Die was in 1947 zo goed als uitgeroeid tot buitenaardse wezens, die onze aarde willen koloniseren, ze opnieuw introduceerden. Dat was ten tijde van de Roswellcrash. In eerste instantie hoest je jezelf een ongeluk, waardoor je longblaasjes ontploffen en je longvlies scheurt en bovendien zweet je de hele dag door als een paard met een onbehandelde schimmelinfectie. Ten slotte stik je in je eigen groene fluimen en het laatste wat je ziet is een fel wit licht aan het einde van de tunnel. Ik zou wel eens willen weten hoe een blinde dat ervaart, dat doodgaan.” “Zo’n blinde ziet vast evenveel terwijl hij ligt te sterven als bij leven en welzijn. Geen kloten dus”, stelde ik de onderzoeksrechter gerust. “Weet je dat je van het dragen van gouden horloges en nepdiamanten cachetringen een metaalstapelingsziekte kunt oplopen ? Je schiet daarvan in een kramp, waardoor je slokdarm aan je ruggenwervel gaat kleven, waarvan je staartbeen begint te etteren en je kloten van tussen je benen vallen, totdat je uiteindelijk schielijk overlijdt ?”, vroeg ik. “Nee, dat was me onbekend,” zei de onderzoeksrechter. “Maar ik ga hier wel onmiddellijk mijn ring en horloge afleggen. Ik loop liever geen risico’s.” “Ik zal ze meenemen naar een vriend van me, een specialist in de vernietiging van levensbedreigende stoffen en voorwerpen. Hij helpt je er graag vanaf”, maakte ik hem diets. “U bent een eerlijk en gul man, mijnheer Bart. Sorry voor de last die ik u bezorgd heb”, verontschuldigde de onderzoeksrechter zich, terwijl hij me naar de uitgang begeleidde.

Het inademen van de frisse stadslucht, die zwanger was van koolstofmonoxide, fijn stof en zware metalen, deed me deugd. In die

mate zelfs, dat ik er dorst van kreeg en dus maar besloot in het eerste het beste etablissement dat ik tegen kwam, een glas bier te gaan heffen. Het café heette 'De gesneuvelde skinhead' en het notelaren interieur schreeuwde al jarenlang om een opknapbeurt. Aan de schoorsteenmantel hing prominent een poster met de beeltenis van de Griekse zanger Demis Roussos er op. Er zaten slechts drie klanten in de propere en sterk naar waspoeder ruikende kroeg, die uitgebaat werd door een gespierde Bosniër met een einstein-snor onder zijn neus en tatoeages die blote mokkaltes moesten voorstellen op zijn onderarmen. "Kan ik hier op de wifi?", vroeg ik hem.

"Sorry, mijnheer, het internet ligt plat. Waarschijnlijk een streek van Udo Jurgens die op die manier wil voorkomen dat de muziek van zijn aartsvijand, Demis Roussos, beluisterd wordt." Nadat hij me een pintje had getapt, leunde de waard over de toog en wendde zich tot mij. "Lekker weertje, nietwaar mijnheer? Een mens zou zo naar wat afkoeling verlangen. Wat sneeuw bijvoorbeeld. Zo van die zachte witte vlokjes, poedersneeuw, begrijpt u wel? U lijkt me wel het type waarmee zaken te doen valt", ging hij verder, terwijl hij een pakje cocaïne vanonder de toog tevoorschijn toverde. "Eigenlijk ben ik meer een marihuanaman", zei ik, "maar kom, ik wil je wel een mooi voorstel doen" "Ik ben een en al oor, mijnheer", zei de Bosniër, die daarmee niet gelogen had, want hij had zowaar nog grotere flappers aan zijn kop staan dan die psychopaat waarmee ik de nacht voordien een cel gedeeld had. "Kijk," zei ik. "Ik heb hier een prachtige nepdiamanten cachetring en een gouden horloge. Die wil jij vast wel verruilen voor tien kilogram coke, zeker als ik je vertel dat deze sieraden ooit nog toebehoorden aan niemand minder dan Demis Roussos. Hij droeg ze zelfs in de videoclip van zijn monsterhit 'My reason' uit 1973. Als de mouwen van dat onnozele kleed dat hij altijd aanhad, niet te lang waren geweest, dan zouden die ring en dat horloge nog zichtbaar geweest zijn ook." "Normaal zou ik nooit tien kilo cocaïne met een straatwaarde van 500.000 euro verruilen voor een horloge en een nepdiamanten ring, maar als mijn idool Demis Roussos ze nog persoonlijk gedragen heeft, dan verandert dat de zaak natuurlijk", zei de cafébaas. "We hebben een deal", zei ik. "Pak

die coke maar in en geef er mij nog een pintje bij en 250 euro om op restaurant wat te gaan eten, want ik heb er honger van gekregen.” “Je kan hier ook een heerlijke dürüm eten, mijnheer, die maak ik in een wip voor je klaar.” “Oké”, zei ik, “doe me dan maar een dürüm en 300 euro.” “Je krijgt er ook nog een grasmachine bovenop, mijnheer. Die heb ik eens gekocht omdat ik het een leuk model vond. Ze is nog gloednieuw, want nooit gebruikt, omdat ik geen tuin heb. Bovendien sukkel ik met een hernia en dat maakt van het gras maaien een pijnlijke affaire. Ik zal ze straks uit de kelder halen.” De Bosniër overhandigde me alvast het pak met tien kilogram poeder, een pintje en 300 euro en verdween in de keuken om de dürüm te bereiden. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om ongemerkt de zaak te verlaten. Steek je dürüm maar lekker in je gat, dacht ik zo, of nog beter, laat hem rotten tot er gazon op groeit, dan komt je grasmachine ook nog eens van pas.

Ik liep de straat op, op zoek naar een taxi die me naar het veilige Denderveldeke zou brengen, toen plots een motorrijder in volle vaart op een personenwagen knalde. Een flinke deuk in de motorkap en een afgerukte bumper was op het eerste gezicht de schade aan de auto. De motard lag onder zijn verhakkelde vehikel en kermde zachtjes. “Help me, help me alstublieft”, kreunde hij, terwijl hij me met een wanhopige blik aanstaarde. “Nee,” zei ik, “geen denken aan, want je hangt vol bloed en dat vind ik alles behalve hygiënisch.” “Alstublieft, mijnheer...?” “Ik ga je niet aanraken, vriend, mooi niet dus ! Nette mensen verongelukken op een propere wijze. Dat bloed hoeft er voor mij echt niet bij”, herhaalde ik nogmaals consequent mijn standpunt. De bestuurder van de wagen was inmiddels naast me komen staan en overschouwde, trillend op zijn benen, het slagveld. “Mijn God,” zei hij. “Wat heb ik aangericht, ik had die mens gewoon voorrang van rechts moeten verlenen, maar ja, blijf maar eens geconcentreerd achter het stuur zitten terwijl je aan je sjarel zit te rukken.” “Zat jij aan je pik te snokken, vetklep?”, vroeg ik. “Ja zeker,” bevestigde hij. “Ik kan daar enorm van genieten en bovendien beplek

ik er toch alleen mezelf maar mee. Mijn tampeloeres komt nog maar raar of zelden overeen, dus als het zover is, moet ik ervan profiteren.” “Wat zaad in je zakdoek spuiten is alleszins veel hygiënischer dan zomaar wat liggen bloeden, zoals die klootzak daar onder die motorfiets”, antwoordde ik. Een Hollands koppel dat toevallig voorbijliep, hielp de motorrijder onder het wrak uit. Je hebt toch van die mensen die echt nergens vies van zijn, ging het door mijn hoofd. De verwondingen van de biker bleken nogal mee te vallen, ondanks het feit dat het bloed uit zijn kop bleef gutsen. Eindelijk kwam de politie ter plaatse. “De zaak lijkt me duidelijk”, zei de ervaren agent. “De bestuurder van de wagen heeft verzaakt om voorrang te verlenen aan de motorfietser. Zijn er getuigen?”. “Zeker en vast”, zei ik. “Ik heb gezien hoe die motard opzettelijk dat voertuig aanreed en dan permitteert hij het zich ook nog om die automobilist uit te schelden voor alles wat vuil en smerig is.” De motorrijder, die zijn hoofdwonde trachtte te stelpen met een zakdoek, verhief zijn stem en zei : “Heren, laat het klaar zijn als een klontje. Ik had voorrang van rechts en die auto heeft me gewoon aangereden...” “Zie je wel,” wendde ik me tot de flik, “hij wordt alweer agressief en dan staat hij nog te liegen dat het gedrukt staat ook.” “Ik begin zo stilaan mijn geduld te verliezen”, zei de wetsdienaar, die over een nogal kort lontje leek te beschikken. “Hoe zit dat hier nu eigenlijk?” “Eerlijk gezegd denk ik dat ik in fout ben”, bekende de chauffeur van de wagen plots. “Wat voor een kazakkendraaier ben jij?”, pikte ik in. “Daarnet zei je me nog dat je flikken en motorrijders haat en ze het liefst de teelballen zou afsnijden om ze vervolgens in hun keelgat te proppen.” “Dat heb ik helemaal niet gezegd”, zei de automobilist verontwaardigd. “Lap, weer eentje die hier wat komt staan liegen, en dat in het bijzijn van een agent. Je moet maar durven !”, brulde ik. Achter mijn hand fluisterde ik de flik toe : “Dat zou die smeerlap nou eens bij mij moeten lappen, zie.” De vrouw die de motorrijder onder het wrak had uitgetrokken, mengde zich in de discussie en zei : “Ik meen te hebben gezien dat de bestuurder van de wagen geen voorrang gaf.” “Hou jij je hier maar buiten,” repliceerde ik, met een fanatieke glans in mijn ogen, “want daarentegen, heb ik duidelijk

gezien dat je van de situatie gebruikmaakte om over die motard zijn lul te wrijven.” “Wat, godverdomme?”, schreeuwde haar man, “was het weer van dattum, vuile slet?” Hij trakteerde haar op een flinke oorvijg. “Dames sla je niet ongestraft”, zei de automobilist en hij gaf de echtgenoot een vuistslag op zijn linkeroog. De agent kreeg een duw van de motorman die zich wilde bemoeien en deelde daarop een ferme klap met zijn matrak uit, waardoor de nozem prompt uit twee hoofdwonden liep te bloeden. Er werd getrokken en geduwd en iedereen stond nu onverstaanbaar door elkaar te roepen en ook enkele toevallige voorbijgangers raakten in het handgemeen betrokken. Een groep jonge omstaanders met licht getaande huiden maakte van de verwarring gebruik om de verongelukte auto leeg te plunderen. “Dringend versterking gevraagd”, riep de panikerende dienaar van de wet in zijn walkie-talkie, “een geval van zware verkeersagressie. Hier gaan doden vallen.” Ik verwijderde me discreet van de plaats van het ongeval. Ik hou er immers niet van als mensen ruziemaken. De interventieploeg van de politie passeerde me met loeiende sirenes.

Er hing een draad aan een boomtak en daaraan hing wanhopig, een rups te bengelen. Ik trok het arme diertje van de draad en borg het zorgvuldig op in mijn portefeuille. Van al de gebeurtenissen van die ochtend was ik behoorlijk hongerig geworden en met de 300 euro van de Bosnische café-uitbater kon ik me wel een wat betere hap permitteren. Derhalve stapte ik een luxueus en trendy restaurant binnen. “Kan ik hier wat beters achter de kiezen steken dan het varkensvoer, dat ze me daar in de bak hebben doen vreten? Kreeft en kaviaar, God nog aan toe?”, vroeg ik vriendelijk aan de jonge serveuse, “en euh, kan ik hier op de wifi?” “Sorry, mijnheer, het internet ligt plat, vermoedelijk een streek van een jalouse televisiekok, maar je kan hier wel lekker eten,” zei ze blozend, gecharmeerd door mijn directe, compromisloze aanpak, “want dit restaurant is wijd en zijd gekend voor zijn overheerlijke châteaubriands van 358 euro per stuk en ‘truite aux amandes’, aan

dagprijs. Onze chef staat hoog op de lijst om een Michelinster te krijgen en bovendien is hij televisiekok van het jaar.” “Dat is geen referentie”, diende ik haar van antwoord. “Op tv struikel je over de kookprogramma’s en elke eikel van pakweg een jaar of dertig die een omelet kan bakken, komt tegenwoordig al op het scherm.” “Onze chef is óók een eikel, mijnheer, maar hij kan wel wat meer bakken dan roereieren alleen. U begrijpt wel dat we een reputatie te verdedigen hebben en dus ons uiterste best doen om de klanten in de watten te leggen.” “Doe me dan maar de châteaubriand met een fles van je beste rode wijn erbij”, zei ik. “Houdt u er wel rekening mee dat deze exclusieve fles Château Saint-Stinkriën een slordige 4.000 euro kost, mijnheer ?” “En dan ?”, antwoordde ik. “Ga een avondje naar de bioscoop en je bent al vlug het dubbele kwijt.” De dienstster fronste de wenkbrauwen en liep naar de keuken. Het vlees en de wijn smaakten voortreffelijk. Met een volle maag en een opgeblazen gevoel wenkte ik de serveuse en maakte haar er discreet op attent dat er een levende rups in het laatst overgebleven slablaadje rondkroop. “Jeetje, dit hebben we hier nog nooit meegemaakt”, zei ze verbaasd. “Bedankt dat u hier geen scène maakt, mijnheer. Ik roep er dadelijk de chef bij.” In zeven haasten stond de keukenprins aan mijn zij. “Uiteraard krijgt u deze maaltijd en de heerlijke wijn aangeboden door onze zaak, mijnheer. We houden dit incidentje onder ons. Ik heb meteen mijn hulpje, die de sla moest wassen, de laan uitgestuurd.” “Zo goedkoop kom je er nu ook weer niet vanaf”, zei ik, terwijl ik begon te wenen. “Ik ga dit moeten melden aan de voedselinspectie en bovendien moet ik dringend een arts raadplegen. Het zou immers kunnen dat er meer rupsen in de sla zaten. Stel je voor dat ik er één naar binnen heb gewerkt. Dat kan fataal aflopen, in acht genomen dat ik insectenintolerant ben, een virusziekte met een incubatietijd van vier tot zeven jaar. Je gaat puisten op de stembanden en de luchtpijp ontwikkelen tot die je keel dichtknijpen, waardoor je stikt en het laatste wat je ziet, terwijl je stilaan krankzinnig bent geworden van de pijn, is de zanger van Meat Loaf, die gekleed in een tanga, op rolschaatsen, de Mont Ventoux verkent.” “Dat wil je niet meemaken, mijnheer”, zei de chef

gemeend. “Mijn reputatie is me alles waard. Hoeveel kost mijnheer zijn stilzwijgen ?” “Voor 1.000.000 euro, neem ik het risico op een vroegtijdig overlijden er graag bij”, snikte ik. De lijkbleke ‘Michelinsterkandidaat’ verdween in de keuken en kwam even later terug met een enveloppe. Ik telde de biljetten na, schudde de man de hand en wuifde nog even, terwijl ik de deur van de zaak achter me dicht sloeg. Dacht die koksmuts nou echt dat ik 4.358 euro ging neertellen, voor wat wijn en een lap châteaubriand ?, mompelde ik in mezelf.

Ik vond geen taxi, om me naar Denderveldeke te brengen. Het tien kilogram zware pak met cocaïne dat ik onder de arm droeg, begon behoorlijk door te wegen en de enveloppe met 1.000.000 euro schoof wat ongemakkelijk heen en weer in mijn linkerhand. Ik wandelde dan maar naar het station, in de hoop een trein te kunnen halen. Dat viel dik tegen. Door een zoveelste spoorstaking bewoog er geen enkel rijtuig op de rails. In de vertrekhal liep ik een syndicaal afgevaardigde tegen het lijf. Ik vroeg hem : “Spoort er nu echt geen enkele trein ? Deze vakbondsactie was toch niet aangekondigd ?” “Neem me niet kwalijk mijnheer, ik zit hier ook mee verveeld. Het is de zoveelste keer dat onze vaste spoorstakingsaankondiger met ziekteverlof is, waardoor er nu weer zoveel reizigers in het ongewisse verkeren. Ik laat het er niet bij. Bij de eerstvolgende staking kan hij zorgen dat hij aanwezig is, of hij kan naar zijn stakingspremie fluiten. Hoe haalt die verrader van het proletariaat het nou in zijn hoofd, om net als er gestaakt moet worden, een beetje ziek te gaan wezen ? Ik klaag die vent aan bij onze nationaal secretaris en laat hem desnoods zijn lidkaart van de vakbond afnemen. Mochten ze hem van hogerhand toch in het gelijk stellen, dan roep ik verdomme op slag de staking uit!” “Is dat niet vermoeiend ?” vroeg ik, “al die stakingsperikelen ?” “Vertel mij wat”, antwoordde hij met een ernstige blik in de ogen. “Met al die miserie, zou een mens nog overwegen om terug te gaan werken ook. Hoewel dat met een huishouden erbij natuurlijk een schier onmogelijke taak is!” Het